

Dievo požiūris į karą ir smurtą

***„Jis nutraukia karus iki žemės pakraščių,
sulaužo lankus ir sudaužo ietis, sudegina
vežimus ugnimi.“
Psalms 46:9***

Dabar jau esame gerokai įžengę į XXI amžių. Pasaulio padėtis sparčiai blogėja. Žmonės, kuriais pasitikėjome, dalykai, kuriuos pažinome ir kuriais džiaugėmės, kuriuos net laikėme savaime suprantamais, nyksta. Daugelis šiandienos pasaulio žmonių gyvena nuolatinėje baimėje. Mes patys matome, kad pasaulio įtampa yra didžiausia per visą istoriją. Konfliktai, karai ir teroro aktai dabar užpildo mūsų laikraščių antraštes ir naujienų reportažus. Pasaulis yra apimtas panikos, dėl kurios daugelis bijo dėl savo pačių egzistencijos. Žemėje vyksta kova tarp tariamų gėrio ir blogio jėgų. Buvo paskelbtas karas, dėl kurio smurtas atsakomas smurtu. Asmenims daromas didelis spaudimas bet kokia kaina „prisijungti prie kovos“.

Žmonija apskritai nesikreipia į Dievą pagalbos, bet pasikliauja savo pačios metodais, siekdama atnešti taiką į pasaulį. Šiomis aplinkybėmis Dievo vaikai susiduria su daugeliu svarbių sprendimų. Ką Šventasis Raštas moko apie smurtą, karą ir žudymą? Kaip Šventasis Raštas gali būti naudojamas kaip pagrindas prieštarauti karui ir smurtui? Tikimės, kad tolesnė diskusija padės skaitytojui rasti atsakymus į šiuos svarbius klausimus.

Dievo aprašymai Senajame Testamente

Dievas Biblijoje dažnai apibūdinamas karingais terminais – „Viešpaties pyktis“ ir „Viešpaties rūstybė“, kaip minėta Skaičių knygos 11:10,33. Dangiškasis Tėvas yra kaip „degantis ugnis“, nes „baisu patekti į gyvojo Dievo rankas“. (Pakartoto Įstatymo 4:24; Hebrajams 10:31). „Man priklauso kerštas ir atlygis“ (Pakartoto Įstatymo 32:35). Viešpats yra „pavydus Dievas“ ir „karo vyras“, kuris pakyla teisti tautas savo nustatytu laiku. Išėjimo 20:5; 15:3

Izraelio karo vyrai

Dievo santykiuose su Izraelio tauta matome, kad jiems buvo nurodyta suskaičiuoti save pagal kariuomenes. „Viešpats kalbėjo Mozei Sinajaus dykumoje, „“ susirinkimo palapinėje, ... po to, kai jie

išėjo iš Egipto žemės, sakydamas: „Suskaitykite visą Izraelio vaikų susirinkimą pagal jų šeimas, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, kiekvieną vyrą pagal jų surašymą; Nuo dvidešimties metų ir vyresni, visi, kurie gali eiti į karą Izraelyje: tu ir Aaronas suskaičiuokite juos pagal jų armijas.“ Skaičiai 1:1-3

Izraelitai dažnai buvo vedami karo vyrų, kovodami dėl pažadėtosios žemės. Jozuė, „Viešpaties kariuomenės vadas“, gavo angelo nurodymus, kaip sunaikinti Jerichą (Jozuė 5:14; 6:2-5). Skambant trimitams ir dieviškos jėgos įsikišus, miesto sienos „nugriuvo“ ir buvo „visiškai sunaikintos“. Jozuė 6:20,21

Dievas mokė savo tautą, kaip kovoti. Dovydas mums sako: „Tebūnie palaimintas Viešpats, mano stiprybė, kuris moko mano rankas kariauti ir mano pirštus kovoti: mano gėris ir mano tvirtovė, mano aukšta bokštas ir mano išgelbėtojas, mano skydas ir tas, kuriuo aš pasitikiu, kuris pavergia mano tautą man.“ Psalmių 144:1,2

Dievas kovoja už savo tautą

Dievas kovojo už savo tautą, kai ją persekiojo Egipto faraonas ir jo armija, sudaryta iš „ “ žirgų ir vežimų. „Kai faraonas priartėjo, izraelitai pakėlė akis ir

pamatė, kad egiptiečiai žengia jiems iš paskos; jie labai išsigando ir šaukėsi Viešpaties. ... Mozė tarė tautai: „Nebijokite, stovėkite ramiai ir žiūrėkite Viešpaties išgelbėjimą, kurį Jis jums šiandien parodys, nes egiptiečių, kuriuos šiandien matėte, daugiau niekada nebematysite. Viešpats kovos už jus, o jūs tylėkite.“ (Išėjimo 14:10-14). Dievo galia atskyrė jūros vandenį, ir Izraelio tauta buvo išgelbėta; Egipto kariuomenė buvo sunaikinta.

Pasakodamas apie vėlesnę patirtį, „Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: „Atkeršyk Izraelio vaikams už midjaniečius: ... Ir Mozė kalbėjo tautai, sakydamas: „Ginkluokitės karui ir eikite prieš midjaniečius, ... Iš kiekvienos giminės po tūkstantį, iš visų Izraelio giminių, siųskite į karą. ... Ir jie nužudė midjaniečių karalius.“ Skaičių 31:1-8

„Laikas kiekvienam tikslui“

Kitas Senojo Testamento rašto fragmentas, kurį reikėtų apsvarstyti, randamas Ekleziasto 3:1,3,8: „Viskam yra laikas, ir kiekvienam tikslui po dangumi yra laikas: ... Laikas žudyti ir laiko s laiko gydyti; laikas griauti ir laikas statyti; ... Laikas mylėti ir laikas nekęsti; laikas kariauti ir laikas taikos.“ Daugelis žmonių naudojo šias Rašto vietas, kad pateisintų žudymą ir karą. Tačiau, kai tai nagrinėjame atidžiau, matome, kad Saliamonas rašė remdamasis savo

daugybe praeities patirčių ir stebėjimų. Jis išreiškia savo nuomonę iš socialinės perspektyvos. Jis mato žmones, sunkiai dirbančius įvairiuose darbuose, ir išmintingai klausia: „Kokia nauda tam, kuris dirba, ką dirba? Aš mačiau vargą, kurią Dievas davė žmonių sūnums, kad jie ja užsiimtų.“ 9, 10 eilutės

Saliamonas baigia savo diskusiją Ekleziasto knygoje taip: „Išgirskime visos bylos išvadą: bijok Dievo ir laikykis jo įsakymų, nes tai yra visa žmogaus pareiga. Dievas teis visus darbus ir visas paslaptis, ar jos būtų geros, ar blogos.“ Ekleziastas 12:13, 14

Meilės Dievas

Atsižvelgdami į tai, kas išdėstyta, dabar užduodame teisėtą klausimą, kurį daugelis kelia: jei Dievas yra meilės Dievas, kaip mums sako Biblija, kaip tada suprasti jo įsakymus Izraelio vaikams, pavyzdžiui, „visiškai sunaikinti“ savo priešus? (1 Jono 4:8,16; Pakartoto Įstatymo 12:2; 20:17). Turime prisiminti, kad Izraelio tauta buvo Dievo sandoros tauta: „Tik jus vienus pažinau iš visų žemės giminių.“ Amosas 3:2

Tai, kad Izraelio vaikai buvo Dievo išrinktieji, aiškiai mokoma Biblijoje. Atkreipkime dėmesį į pranašo Jeremijo žodžius: „Aš priverčiau visą Izraelio namus ir visus Judo namus prisirišti prie manęs, sako

Viešpats, kad jie būtų man tauta, vardas, šlovė ir garbė.“ Aš būsiu „visų Izraelio šeimų Dievas, o jie bus mano tauta“ (Jeremijas 13:11; 31:1). Kalbėdamas su Jokūbu, dvylikos Izraelio giminių tėvu, Dievas sakė: „Tavimi ir tavo palikuonimis bus palaimintos visos žemės šeimos“ (Pradžios 28:14).

Kanaano žemė buvo pažadėta Abraomo „palikuonims“, tai yra Izraeliui, prieš šimtmečius (Pradžios 11:31; 12:5-7). Tačiau kitos tautos buvo apsigyvenusios šioje žemėje prieš izraelitams atvykstant kaip teisėtiems paveldėtojams, vadovaujamiems Jozuės. Kai Izraelis atėjo ją užimti, pažadėtoje Kanaano žemėje vyravo baisios sąlygos. Filistinai, amoritai ir kiti, kurie buvo užėmę žemę, buvo labai ištvirkę, nes užsiiminėjo visų rūšių stabmeldyste, netgi aukojo žmonių aukas savo netikriems dievams ir religijai. (Pakartoto Įstatymo 18: 9-14). Tai buvo todėl, kad jų nedorybė ir ištvirtimas pasiekė tokį lygį, kad Dievas, savo išmintimi ir teisingumu, nusprendė, kad geriausia būtų juos sunaikinti ir į žemę įkurdinti tautą, kuri, vadovaujama jo nurodymų, pasiektų aukštesnį civilizacijos lygį.

Taigi Dievas nurodė izraelitams užkariauti Kanaaną. Tai nebuvo padaryta be jo leidimo ir nurodymų. Prieš įžengiant į pažadėtąją žemę, Viešpats izraelitams nustatė įstatymų sistemą. Jie suprato, kad jei

nesilaikys tų įstatymų, bus nubausti. Vienas iš tų įstatymų buvo „Nežudyk“. (Išėjimo 20:13). Izraelio kaimynai nuolat kariaudavo su jais, bet jei Izraelis paklustų Dievui, Jis jiems padėtų. Tačiau jei jie nepaklustų Dievui, Jis leistų jų priešams laimėti. Kunigų 26:3,6-8,14,17

Laikina situacija

Vėliau Senajame Testamente Dievas per pranašus aiškiai pasakė, kad dabartinis blogio, neapykantos, karo ir skurdo laikotarpis yra laikina situacija. Jo planas galiausiai panaikins visus karus, neapykantą, neviltį ir skurdą. Tai įvyks, kai bus įkurta jo „karalystė. Per pranašą Izaiją Dievas apie šį laiką pasakė: „Jie savo kardus sukalės į plūgus, o ietis – į kirtimo peilius; tauta nebekels kardų prieš tautą ir nebesimokys kariauti.“ „Jie nekenks ir negriaus visoje mano šventojoje kalnoje.“ Izaijas 2:4; 11:9

Naujojo Testamento požiūris į karą

Dabar panagrinėkime Dievo mokymus Naujajame Testamente, kuriuose netrukus tampa akivaizdu, kad įvyko pokytis. Dangiškasis Tėvas dabar elgiasi kitaip su Izraelio tauta, ir viskas prasideda nuo jo Sūnaus Jėzaus. Savo ikžmogiškoje egzistencijoje Dievo Sūnus vadinamas Dievo „Žodžiu [graikų kalba:

logos]”. (Jono 1:1). Vėliau tame pačiame skyriuje Jonas rašo: „Žodis tapo kūnu ir apsigyveno tarp mūsų, (ir mes matėme jo šlovę, šlovę, kaip viengimio Tėvo), pilną malonės ir tiesos“ (14 eilutė). „Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis buvo sukurtas per Jį, bet pasaulis Jo nepažino. Jis atėjo pas savuosius, bet savieji Jo nepriėmė“ (10, 11 eilutės). Mes žinome, kad „savuosius“ reiškia Izraelio tautą. Jis buvo jų atmestas, įvykdydamas Rašto žodžius: „Jis buvo paniekintas ir žmonių atmestas“ (Izaijo 53:3).

Kai Pilotas paklausė žydų, susirinkusių mūsų Viešpaties teismo metu: „Ką man daryti su Jėzumi, vadinamu Kristumi?“, jie visi jam atsakė: „Tegul jis bus nukryžiuotas“ (Mato 27:22). Kaip skaitome pasakojimo pabaigoje, Pilotas nusiplovė rankas, nes nerado jame jokios kaltės. „Tada visi žmonės atsakė ir tarė: „Jo kraujas teks ant mūsų ir mūsų vaikų.“ Mato 27:25

Per visą savo tarnystę Jėzus troško padėti Izraeliui. „Jeruzale, Jeruzale, kuri nužudai pranašus ir apmėtysi akmenimis tuos, kurie tau siunčiami, kiek kartų aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo jaunikius po sparnais, bet jūs nenorėjote! Štai jūsų namai paliekami jums apleisti.“ (Luko 13:34,35). Dėl šio viengimio Dievo Sūnaus atmetimo Izraelis negavo to, ko ilgai siekė. Jie troško gauti nuolatines palaimas ir gerovę pagal Dievo

nurodymus. „Tai kas gi? Izraelis negavo to, ko siekė... (Kaip parašyta: Dievas davė jiems miego dvasią, akis, kad nematytų, ir ausis, kad negirdėtų;). iki šios dienos.“ Romiečiams 11:7,8

Pavyzdžiai, kurie mus moko

Dabar vėl paminėsime, remdamiesi Šventuoju Raštu, Dievo Senojo Testamento santykių su Izraeliu tikslą. „Broliai, nenorėčiau, kad nežinotumėte, jog visi mūsų tėvai [izraelitai] buvo po debesiu ir visi perėjo jūrą; ... Tai buvo mums pavyzdžiai, kad mes netrokštume blogio, kaip jie troško.“ 1 Korintiečiams 10:1,6

Iš šio įrašo mes gauname įspėjimus ir galimybę pasimokyti iš Izraelio klaidų, kad galėtume kuo geriau tarnauti Dievui. Natūralus Izraelis niekada nebuvo besąlygiškas Abraomo pažado „Tavimi bus palaimintos visos žemės giminės“ (Pradžios 12:3) paveldėtojas. (Pradžios 12:3). Kai Dievas sudarė sandorą su Izraeliu, buvo suprantama, kad jei jie laikysis Įstatymo, turės amžiną gyvenimą. Tai leistų jiems paveldėti pažadą, duotą Abraomui, ir suteiktų jiems privilegiją palaiminti „visas žemės gimines“.

Dievo pažadų paveldėtojai

Apaštalo Petro žodžiai „Pažadas skirtas jums ir jūsų vaikams“ visiškai atitinka visus Viešpaties santykius su Izraeliu, įskaitant jo sandorą su jais kaip jo tarno Abraomo vaikus. (Apostolų darbai 2:39). Jie vis dar turėjo šią viltį Jėzaus dienomis, kaip sakė Paulius: „Šios pažadą mūsų dvylika giminių, dieną ir naktį tarnaujančios Dievui, tikisi sulaukti“. (Apostolų darbai 26:7). Kai Izraelis, kaip tauta, pasirodė esąs nevertas tapti Abraomo pažadų paveldėtoju, jie, simboliškai kalbant, buvo atstumti, o pagonims buvo suteikta galimybė būti įskiepytiems, kad užimtų jų vietą. Šie pagonys, dabar kaip individai, galėjo tapti „alyvuogės šaknies ir riebalų“, tai yra Abraomo pažadų, dalininkais. Romiečiams 11:17

Nuo to laiko tik tie asmenys, žydai ar pagonys, kurie priėmė Kristų, tapo „paveldėtojais pagal pažadą“, kaip Abraomo dvasinės palikuonys. (Galatams 3:29). „Akmuo [Jėzus], kurį statybininkai [Izraelis kaip tauta] atmėtė, tapo kertiniu akmeniu: ... Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir duota tautai, kuri duos jos vaisių.“ Mato 21:42,43

Kadangi Izraelis nebuvo pasirengęs būti panaudotas kitų tautų palaiminimui, jų padėtis pagal sandorą su Dievu nustojo galioti, o pažadas būti „kunigų karalyste ir šventa tauta“ taip pat nustojo jiems

priklausyti (Išėjimo 19:6). Ji buvo „duota tautai“, dvasiniam Izraeliui – „karališkajai kunigystei, šventai tautai“. (1 Petro 2:9). Mums sakoma, kad ši tauta yra atskira ir skiriasi nuo visų kitų ir yra surinkta Dievo iš visų žemės tautų – „tauta jo vardui“. Apaštalų darbai 15:14

Smurto ir karo atmetimas

Mūsų Viešpats Jėzus Kristus yra neabejotinai raktas į Naujojo Testamento mokymų pokyčius. Jėzus atmetė smurto ir karo koncepcijas, kurios buvo žinomos ir priimtose pasaulyje. Savo mokymais ir pavyzdžiu jis mums suteikė daug aukštesnį standartą. „Aš jums duodu naują įsakymą: mylėkite vieni kitus, kaip aš jus mylėjau, taip ir jūs mylėkite vieni kitus. Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (Jono 13:34, 35). Tai yra aukštesnis įsakymas, aukštesnis įstatymas nei tas, kuris buvo duotas žydams pagal jų sandorą su Dievu. Kristus duotas įstatymas yra krikščionių sandoros įstatymas; tai yra meilės įstatymas. Jis duotas visiems, kurie įstojo į Kristaus mokyklą ir kurie tikisi tapti dvasinio Izraelio dalimi. Jėzus apibendrina meilės įsakymą taip: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visu savo protu. ... Mylėk savo artimą kaip save patį.“ (Mato 22:37, 39)

Smurtas, kaip nuodėmės pasekmė, šiandien pasaulyje yra plačiai paplitęs. Jis egzistuoja įvairiomis formomis ir vienaip ar kitaip yra susijęs su beveik kiekviena kultūra. Šėtonas, nuodėmės autorius, vaikšto po pasaulį „kaip riaumojantis liūtas, ... ieškodamas, ką galėtų praryti“ (1 Petro 5:8). Jis yra „šio pasaulio dievas“ ir „apakino netikinčiųjų protus“ (2 Korintiečiams 4:4). Dėl Šėtono įtakos smurtas yra plačiai paplitęs šiandieninėje visuomenėje.

Šiandien mes matome smurtą namuose, tarp kaimynų, mokyklose, bažnyčiose ir darbo vietose, netgi tarp nepažįstamų žmonių, jau nekalbant apie smurtinius konfliktus tarp valstybių. Viskas tai prieštarauja Jėzaus mokymams. Jis atmetė smurtą ir asmeninio jėgos panaudojimą ginčams spręsti. Pavyzdžiui, Jono 18:10,11 Jėzus sudraudė Petrą už tai, kad jis išsitraukė kardą prieš vyriausiojo kunigo tarną ir jį sužeidė. Jis pasakė Petriui: „Įdėk savo kardą į makštį“.

Mes niekada daugiau negirdėjome, kad mokiniai naudotų jėgą ar smurtą tarnaudami Viešpačiui. Jėzus galėjo pasitelkti „dvylika angelų legionų“, bet to nepadarė (Mato 26:53). Jis nebuvo linkęs naudoti dieviškąją galią savo asmeninei gerovei. Jėzus niekada nemeldė išgelbėjimo nuo savo bėdų, bet linksmai jas kentė kaip savo aukos dalį. Kristaus pasekėjai taip pat turėtų daryti tą patį. „Tebūnie

jumyse ta pati dvasia, kuri buvo ir Kristuje Jėzuje“ (Filipiečiams 2:5).

Naujas požiūris į priešus

Mūsų Viešpats taip pat mokė naujo požiūrio į savo priešus. „Aš jums sakau: mylėkite savo priešus, laiminkite tuos, kurie jus keikia, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia, ir melskitės už tuos, kurie jus skriaudžia ir persekioja.“ (Mato 5:44). Iš pradžių galime pasakyti, kad tai yra aukštas standartas, kurį sunku pasiekti, ir būtume teisūs. Tokia meilė yra kur kas daugiau nei meilė artimui. Sakoma, kad lengva mylėti tuos, kurie mus myli. Tačiau norint mylėti savo priešus, reikia tokio širdies būvio, kuris būtų toks pilnas meilės, kad net priešas negalėtų mūsų širdyse sukelti jokių piktų ketinimų. Nebūtų vietos keršto ar neapykantos veiksams.

Tai nereiškia, kad mes pritariame blogiui ar neteisybei, bet mes neturime jame dalyvauti. Mes prieštaraujame silpnųjų ir bejėgių priespaudai. Daugelio žmonių šiandienos pasaulyje mąstysena yra pateisinti blogį kitiems, kad išgelbėtų save. Mes turime „nekęsti blogio ir mylėti gėrį“, bet mes neturime atlyginti blogio kitiems, netgi savo priešams (Amos 5:15). Prisiminkime, kad tie, kurie nusideda ir

dar blogi Dievo akyse, gaus savo atlygį. 1 Korintiečiams 3:8

Gyvenimo principai

Mūsų Viešpats Jėzus mokė gyvenimo principų, kuriuos apibūdina užuojauta, romumas, gailestingumas, tyrumas ir taikos kūrimas. „Palaiminti, kurie liūdi: ... Palaiminti romieji: ... Palaiminti gailestingieji: ... Palaiminti tyros širdies: ... Palaiminti taikos kūrėjai: nes jie bus vadinami Dievo vaikais.“ (Mato 5:4-9). Mūsų Viešpats ištarė šiuos žodžius Kalno pamoksle, kad pamokytų savo mokinius, o kartu ir mus. Jis nori, kad būtume užjaučiantys tiems, kurie yra sunkiose aplinkybėse, kad praktikuotume romumą ir savikontrolę, kad būtume gailestingi kitiems, kad turėtume tyras širdis, be pykčio ir piktumo, ir kad visada būtume taikos kūrėjai. Mes ne visada galėsime tai daryti tobulai, bet norime turėti tobulus ir tyrus ketinimus. Viešpaties tauta turi būti paslaugi. „Todėl, kol turime progą, darykime gera visiems žmonėms“ ir nesijunkime prie šio karo pasaulio nuotaikų. Galatams 6:10

Širdies tyrumas Dievo atžvilgiu pasireiškia pastangomis gyventi taikiai ir skatinti taiką kituose. Apaštalas Paulius rašė: „Kiek galite, gyvenkit taikiai su visais žmonėmis“ (Romiečiams 12:18). Tai ypač

reikalinga šiais laikais, kuriuose dabar gyvename, net jei taika mums nėra atsakoma tuo pačiu.

Teisumo priešai myli „tamsa, o ne šviesa, nes jų darbai buvo pikti“ (Jono 3:19). Viešpats neieško tokių žmonių, bet ieško tų, kurie yra tokie ištikimi teisumo principams, kad juos taikytų net savo priešams, kai yra persekiojami. „Palaiminti esate, kai žmonės jus keikia, persekioja ir melagingai sako visokias piktas kalbas apie jus dėl manęs. Džiaukitės ir labai linksminkitės, nes jūsų atlygis danguje bus didelis.“ (Mato 5:11,12). Apaštalas Petras taip pat rašė: „Jei kas nors kenčia kaip krikščionis, tegul nesigėdija, bet tegul šlovina Dievą dėl to.“ (1 Petro 4:16). Mūsų Viešpats mums suteikia asmeninį užtikrinimą, kai sako: „Pasaulyje jūs turėsite vargų, bet drąsiai, aš nugalėjau pasaulį.“ Jono 16:33

Krikščionių pareigos

Mes turime paklusti žmonių įstatymams, kai jie neprieštarauja Dievo įstatymams. Tačiau kai jie prieštarauja, krikščionis turi būti atsakingas Dievo įstatymams, o ne žmonių. Atkreipkite dėmesį į mums duotus įspėjimus šiuo klausimu. „Jūs esate išrinktoji karta, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, ypatinga tauta, kad jūs , skelbtumėte jo, kuris pašaukė jus iš tamsos į savo nuostabią šviesą, šlovę. ... Mylimieji,

aš jus, kaip svetimšalius ir piligrimus, prašau susilaikyti nuo kūniškų geidulių, kurie kovoja prieš sielą“ (1 Petro 2:9, 11). „Mes turime paklusti Dievui, o ne žmonėms“ (Apaštalų darbų 5:29).

Mes žinome, kad Dangiškasis Tėvas labai svarbu laiko paklusimą Jo valiai. Tai mums parodė daugybė pamokų, kurias mes išmokome apie Izraelio tautą. Svarbus principas, kurio mus mokė Jėzus, yra šis: „Atiduokite Cezariui tai, kas priklauso Cezariui, o Dievui – tai, kas priklauso Dievui“ (Mato 22:21). Mums taip pat sakoma: „Pakluskite visoms žmogaus nustatytoms taisyklėms dėl Viešpaties“ (1 Petro 2:13). „Atiduokite visiems, kas jiems priklauso: mokesčius, kam mokesčiai priklauso; muitus, kam muitai priklauso; ... garbę, kam garbė priklauso“ (Romiečiams 13:7). Visi šie principai galioja, išskyrus atvejus, kai būtų pažeidžiama mūsų išugdyta sąžinė ir Dievo įstatymai.

Dangiškasis Tėvas viską šiame neramiame pasaulyje tvarko pagal savo planus ir tikslus. Jis ypač žiūri, kaip mes gyvename pagal mokymus, kuriuos mums atskleidė jo mylimas Sūnus. Dabartinės ugninės audros „išbandys kiekvieno žmogaus darbus, kokie jie yra“ (1 Kor 3:13). Jos atskleis, kokį charakterį mes išugdėme per savo gyvenimą. Mūsų tikėjimas turėtų būti grindžiamas brangiais Dievo pažadais, kurie vaizduojami kaip „auksas, sidabras,

brangakmeniai“. Neturime netinkamai statyti iš kitų medžiagų, kurios neišlaiko šio ugnies išbandymo. Apaštalas mums sako, kad viskas, kas pastatyta pagal žmogiškas teorijas, metodus ir tradicijas, vaizduojama kaip „medis, šiaudai, pelai“, bus sunaikinta. 10–15 eilutės

Dangiškasis Tėvas leidžia visoms tautoms apgaudinėti save, manydamos, kad jos gali išspręsti visas pasaulio problemas. Mes matėme, kad taika niekada nebuvo ilgalaikė; nauji konfliktai kyla staiga. Dievas leido šiems įvykiams įvykti, kad parengtų žmonijos pasaulį savo amžinos taikos karalystei, kuriai vadovaus jo Sūnus, Kristus Jėzus, „Taikos Kunigaikštis“. (Izaijo 9:6,7). „Teateinie Tavo karalystę. Teatsitiktų Tavo valia žemėje“, – Jėzus mus mokė melstis. Mato 6:10

Baigiamosios mintys

Senajame Testamente aprašytose Izraelio patirtyse Dievas leido kariauti, kad būtų pasiekti tam tikri tikslai, susiję su pirminiais pažadais, duotais Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. Dauguma šių konfliktų buvo susiję su žeme, kuri prieš šimtmečius buvo pažadėta Izraelio tautai (), bet kurią užėmė pagonys ir nedorėliai. Tokius karus ir konfliktus leido Dievas, o ne žmonės ar žemiškosios vyriausybės.

Priešingai, Naujajame Testamente tos ankstesnės Izraelio patirtys, Dievo požįriu, buvo pasiekusios savo tikslą. Tas tikslas buvo, kad pamokos, kurias jie išmoko per šias sunkias patirtis, taptų „mokytoju“, atvedančiu juos pas Kristų, Taikos Kunigaikštį. Galatams 3:24

Jėzus atmetė smurto ir karo koncepcijas. Jis mokė pavyzdžiu ir nustatydamas įsakymą „mylėti Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi“ ir „mylėti savo artimą kaip save patį“. (Mato 22:37,39). Šis naujas požįuris į mūsų priešus atmeta jėgos, smurto ir žudymo naudojimą. Todėl Paulius mums sako: „Siekiate taikos su visais žmonėmis ir šventumo, be kurio niekas nematys Viešpaties.“ Hebrajams 12:14

Netrukus išsipildys mūsų pradžioje pateiktas Rašto žodis: „Jis nutraukia karus iki žemės pakraščių, sulaužo lanką ir sudaužo ietis, sudegina vežimus ugnimi“ (Psalmių 46:9). Dievo Žodis toliau žada: „Tavo šalyje nebebus girdimas smurtas, tavo sienose nebus niokojimo ir naikinimo, bet tu vadinsi savo sienas „Išgelbėjimu“, o savo vartus – „Šlove“ (Izaijo 60:18). Visi, kurie buvo nužudyti dėl karo ir kitų smurtinių veiksmų, bus prikeliami iš mirusiųjų (Jono 5:28, 29). Visi žmonės vieną dieną pažins amžiną taiką ir turės galimybę gyventi harmonijoje atkurtoje, tobulos žemėje amžinai. Toks šlovingas rezultatas bus „visų dalykų, kuriuos Dievas pasakė per visus

savo šventuosius pranašus nuo pasaulio pradžios“,
atkūrimo kulminacija. Apaštalų darbai 3:21